
Někdy se cítím úplně jako loutka,
s namalovaným výrazem, vyřezaným úsměvem,
uvnitř ale prázdná, hadrová nebo ze dřeva,
ale to nemohu dát najevo svým projevem.

Barvy blednou, oči se šedaví,
ve vydýchaných pokojích tělo mě mrazí,
cítím se dobře jen na jevišti,
tam nemusím být já, mohu být někdo jiný.

Pohybuju se jen díky neviditelným nitkám,
které se ale každou chvilku přetrhnou
a pak bude úplně jedno co dělám, co říkám
a nezbyde mi nic jiného, než být mnou.